

Jak to vlastně všechno bylo...

Jsem další z těch, kteří měli to štěstí a vyjeli na Evropskou dobrovolnou službu. Můj projekt začal v říjnu 2006 v St.Pöltnu v Dolním Rakousku, kde jsem strávila devět měsíců v SchülerInnenzentrum. Je to centrum pro studenty druhého stupně až po maturanty, kteří tam tráví svůj volný čas, schází se s kamarády, využívají počítače a internet, hudební nástroje, stolní tenis, kuchyň a výjimečně píšou úkoly... Já jsem s nimi byla každý den v otvírací době a užila si opravdu hodně společného. Více na jazyce jsem získala, když jsem mluvila mateřštinou. Neměli jsme různé akce a co mě na každý den byl jiný! Když práce nikdy nemůže stát lidi každý den, ale smutní, jindy se radují,

srandy! Zpočátku jsem angličtinu, ale více přátel se pokusila domluvit jejich čas na nudu, podnikali jsme tom nejvíce bavilo bylo to, že člověk pracuje s lidmi, tak se rutinou. Potkáváte třeba stejné pokaždé jinak -jednou jsou někdy přijdou a zpívají si.

Mimo pracovní čas jsem s ostatními dobrovolníky jsem si kamarády ve mnoho lidí studující ČR. S těmito přáteli jsme bruslích, v zimě lyžovat v Alpách, do kina, kavárny... Díky mentorovi a NÖ-Card jsem podnikla spoustu výletů po celém Dolním Rakousku a poznala všechny jeho krásy jako přírodní rezervace, hory, hrady a zámky,...

se seznámila díky setkávání s lidmi z celé Evropy, našla měšče, poznala jsem také češtinu nebo se zajímaví o chodili bruslit na kolečkových

Poznala jsem odlišnou kulturu – a díky turecké menšině nejen tu rakouskou, jiný způsob života, například jak lidé uznávají náboženství, prožívají svátky a festivaly, jejich národní hrdost, význam rodiny...

Jako „sociální pracovník“ jsem se také přiučila mnohému - přístup k práci a pracovní morálka, rozdíly ve společenském postavení, způsoby řešení konfliktů, spolupráce v teamu... Naučila jsem se paradoxně díky porovnání i hodně o vlastní zemi a národu.

V několika větech se nedá popsat, co pro mě ten čas znamenal. Dalo mi to tak strašně moc! Začala jsem se na svět dívat jinak. Každý člověk by měl mít šanci prožít alespoň malý kousek života tak, že ho nezajímají známky ve škole, peníze, úspěch a kariéra, kdy nepotřebuje žádný přepych, protože jsou tu najednou úplně jiné životní priority, kdy se nebojí o práci nebo že zapomene zaplatit nájem, seznamuje se, poznává a neseďi prostě doma, kde nic nového nenajde.

Já jsem tu šanci měla, změnila můj život a jsem za ni vděčná. Dobu „dobrovolníka“ jsem si užila, víc než jsem čekala a šla bych do toho bez váhání znovu! ☺